

Koffieochtend in Den Helder

14 april 2011. Tijdens een koffieochtend in de Vredeskerk in Den Helder geven twee ambassadeurs van DoofBlindennetwerk (toevallig broer en zus) ieder een lezing. Helma Pascaud gaat vertellen over vroeg verworven doofblindheid en Harrie Overdijk gaat zijn verhaal houden over laat

verworven doofblindheid, de zogeheten ouderdomsdoofblindheid. José de Jong, die meegereisd is met Helma doet verslag.

José: Half tien komen we aan in de Vredeskerk in Den Helder. Lekker op tijd want om tien uur zou de ochtend beginnen. We worden vriendelijk verwelkomd. Den Helder is de geboorteplaats van Harrie en Helma. Een aantal bekenden dus, waaronder ook vader Overdijk. Alles staat al klaar en Harrie is alleen nog even bezig met de computer, want ze willen allebei een filmpje laten zien en dat vraagt wat organisatie. Ook de schrijftolk is op tijd zodat iedereen zich op zijn gemak kan voorbereiden. De sfeer is ontspannen en ik kan merken dat de ouderen die hier binnendruppelen met belangstelling plaats gaan nemen.

De zaal vult zich lekker en er wordt koffie geschonken. Alice Bijleveld, degene die de koffieochtend aan elkaar praat, begint met een gedicht van Amanda Stine : Mijn handen. En dan, wat ik niet verwacht had, wordt er eerst een lied "Wat de toekomst bringe moge" (LvK 44) gezongen. Een toepasselijk lied, over de weg naar de toekomst. Eigenlijk voor iedereen. Ik word er een beetje stil van, goed om een moment van bezinning te hebben.

Dan is de beurt aan Helma. Zij vertelt luid en duidelijk haar verhaal aan de zaal. Dat ze net als haar broer Harrie het Usher Syndroom heeft. Hoe men het bij hun ontdekt heeft. Dat ze zich niet laat beperken, hoewel dat soms toch wel erg lastig is. Dat ze uitdagingen aangaat en trots is op zichzelf. Ze heeft de nodige grapjes tussendoor, waardoor het een mooi, serieus maar vooral niet te zwaar verhaal wordt. De zaal luistert aandachtig naar haar verhaal, het is muisstil. Tot slot laat ze het filmpje Contact zien. In dit filmpje is duidelijk te zien hoe ze ondanks haar beperkingen kan genieten van de vrijheid van het paardrijden. Na afloop een applaus voor Helma.

Na het tweede kopje koffie gaat broer Harrie zijn verhaal vertellen. Eerst doet hij een korte uitleg over het CCE en laat vervolgens het filmpje zien: 'Je kan meer dan je denkt'. (Dit filmpje is gemaakt in opdracht van het CCE in het verzorgingstehuis voor zusters, St Jozefoord te Nuland.) Een aantal zusters in dit tehuis heeft last van ouderdoms doofblindheid. Er wordt in het filmpje heel duidelijk besproken wat dit doet met

deze vrouwen, hoe geïsoleerd zij zich kunnen voelen nu ze niet alleen slecht horen, maar ook slecht zijn gaan zien. De situaties geschetst in de film worden in de zaal herkend, men mompelt instemmend. Heel goed dat Harrie dit onder de aandacht heeft gebracht!

En dan is het tijd voor de vragen. "Wat had je om je nek hangen?" (Soloapparatuur) , "Is het syndroom van Usher erfelijk?"

Over het paard uit de film van Helma: "Vond je het niet eng om zo hard te rijden?", "Is dat paard net als een geleidehond?" Voor een doofblinde is die laatste vraag misschien een vreemde vraag, maar de ouderen hier vinden het enorm dapper om je met zulke beperkingen toch zo over te kunnen geven. Weer een ander vroeg: "Ik zag jullie net met je handen gebaren, wat is dat?" Terwijl Harrie uitlegt dat er vierhandengebaren bestaat zodat doofblinden toch met elkaar kunnen communiceren doet Helma en ik spontaan een demonstratie daarvan. Dit wordt belangstellend bekeken.

Aan het eind van de ochtend krijgen Harrie, Helma en de schrijftolk een bloemetje aangereikt. Erg attent van de organisatie. Er worden folders en een aantal donateurkaarten van DBN meegenomen. De mensen waren enthousiast, en hebben een goede ochtend gehad. En vader Overdijk? Die zat te glimmen...

José de Jong